

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון תתפז

ערב שבת קודש פ' בהעלותך,
אסרו חג השבועות ה'תשע"א

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חב"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

שישים ואחת שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וק"ט שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

החיילת ב"צבאות השם" חנה תח"י
נולדה למול טוב ביום כ"א אייר,
ה' תהא שנת עשירות ואושר - שנת "ביאת משיח"
ולזכות אחותה

החיילת ב"צבאות השם" מושקא תח"י

*

נדפס ע"י הוריהם

הרה"ת ר' שניאור זלמן וזוגתו מרת רחל שיחיו ניגן

***

לעילוי נשמת

ידי"ע הרה"ת ר' יוסף יצחק ע"ה איידעלמאן
בן - יבלחטי"א - הרה"ח הרה"ת ר' שלום וזוגתו מרת גיטל שיחיו
איידעלמאן

נפטר בדמי ימיו, בן מ"ו שנה, ביום ועשי"ק י"ג סיון ה'תשס"ו
ת. נ. צ. ב. ה.

*

נדפס ע"י ידידיו

הרה"ת ר' יוסף יצחק הלוי וזוגתו מרת גיטל רחל שיחיו שגלוב

***

לעילוי נשמת

הרב החסיד א"א נו"ץ
עוסק בצ"צ באמונה
הת' מוה"ר אברהם
ב"ר יצחק אייזק הלוי ז"ל
לויטנסקי

מבחירי תלמידי ישיבת תו"ת לויבאוויטש
מקושר בלב ונפש לכ"ק אדמו"ר נשיא דורנו
ושלוחו במשך ארבעים שנה
רב ומשפיע לאנ"ש ושלוחים בקצוי תבל
מילא שליחותו בשמחה ובאהבת ישראל חסידותי
מתוך מסירת נפש
בבית חב"ד שמחה מניקא

(מנוסח המצבה)

*

נדפס ע"י משפחתו שיחיו

נדפס לעילוי נשמת ר' אורי אהרן יואל ב"ר יוסף אר"י לייב ז"ל ופאולין רות ב"ר יצחק ע"ה
ולעני ר' יוסף אר"י לייב ב"ר משה באר וזוג מרת חשא ב"ר נטע אורי הכהן ע"ה
ולעני ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולעני יוסף ב"ר אר"י ע"ה
ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

ב"ה

3 דבר מלכות

תן דפיקה על השולחן שיביאו את משיח מיד! / משיחת שי"פ בהעלותך התשמ"א

8 זמן הגאולה

אהבתו של אהרן הכהן שבדורנו לכל בני ישראל / פרשת השבוע באור הגאולה

12 המעשה הוא העיקר

לימוד התורה ופרקי אבות / הוראות למעשה בפועל

13 וילחום מלחמת ה' - וינצח

'יהרג ואל יפרוש' / שיחות בעניני שלימות העם והארץ

14 כתב-יד-קודש

דיוק ברש"י / מענה כ"ק אד"ש מה"מ לשאלת המניחים בשיחת שי"פ בהעלותך התשמ"א

מדור ה"דבר מלכות"

מוקדש לזכות

הרה"ת אורי אהרן יואל בן מינדל וזוג' בת"ה רות בת שרה שיחיו

וילדיהם: שטערנא שרה ושמואל שיחיו

ולזכות דוד יעקב בן מינדל שי, מיכאל נחמיה בן חוה אסתר וזוג' רחל יפה בת מינדל שיחיו

וילדיהם: עדן שרה ושהם מרדכי שיחיו

ולזכות שושנה חסיה בת מינדל שתחי

ולזכות הרה"ת אפרים יונה בן פאולין רות וזוג' רייזל פרומה בת חי' רחל שיחיו

ולזכות הרה"ת יוסף יצחק בן רייזל פרומה שי' ולזכות חי' רחל בת שפרנצא שתחי

ולזכות צבי בן חי' רחל שי'

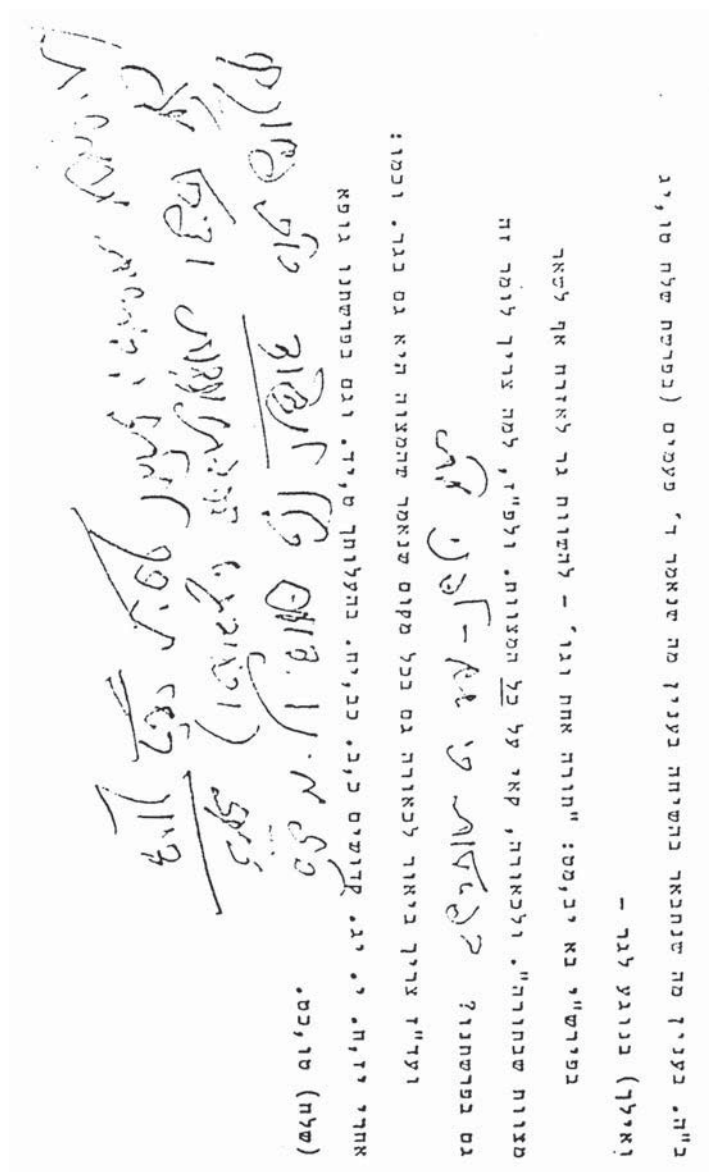

יחי המלך

סניף ארה"ב: 383 Kingston Ave. #38, Brooklyn, NY 11213 • טל': 347-675-5771

סניף ארץ הקודש: ת.ד. 2025 כפר חב"ד, 60840 • טל': (03) 960-0667 • פקס: (03) 960-7219

דואר אלקטרוני: chinuch@neto.net.il • אינטרנט: www.moshiach.net/blind

לזכות הרה"ת ר' מנחם מענדל הלוי וזוג' מרת נחמה פייגא שיחיו וילדיהם: שולמית ובעלה הרה"ת דוד הלוי ובניהם: נתן הלוי ויוסף יצחק הלוי שי' לאבקובסקי מאיר שלמה הלוי, חנה שרה, לוי יצחק הלוי וחווה מוסיא שיחיו שגלוב

דיוק ברש"י

לפנינו צילום (מוקטן) ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלת המניחים בשיחת ש"פ בהעלותך ה'תשמ"א

(נדפס ב"שיחות קודש" תשמ"א ח"ג ע' 716)

להלן פענוח הכתי"ק (בא בהדגשה):

בענין מה שנתבאר בהשיחה בענין מה שנאמר ד' פעמים (בפרשת שלח טו, יג ואילך) בנוגע לגר - בפירש"י בא יב, מט: "תורה אחת וגו' - להשוות גר לאזרח אף לשאר מצוות שבתורה". ולכאורה, קאי על כל המצוות. ולפ"ז, למה צריך לומר זה גם בפרשתנו?
על שאלה זו ענה הרבי: **בפשטות כי שם - לפני מ"ת.**
ועד"ז צריך ביאור לכאורה גם בכל מקום שנאמר שהמצוה היא גם בגר. כמו: אחרי יז, ח. י, יג. קדושים, כ, ב. כב, יח. בהעלותך ט, יד. וגם בפרשתנו גופא (שלח) טו, כט.
על השאלה השני' ענה הרבי: **כ"ז אינו דומה כלל לנדוד"כ כ"ו פסוקים זא"ז (וכמודגש בההתועדות ובפרט ע"פ דיוק רש"י תיכף לאח"ז: ראשית, מראשית).**

מדור "זמן הגאולה" מוקדש

לע"נ הרה"ח הרה"ת ר' יעקב זלמן חיים בהרה"ח ר' אברהם מרדכי לוי יצחק ע"ה סעמיועלס

נלב"ע ביום כ"ג כסלו ה'תשמ"ו - ת.נ.צ.ב.ה.

ולזכות זוג' - תבלחט"א - מרת רחל תחי, ולזכות בניהם ובנותיהם: מרת **בת שבע** דבורה ובעלה הרה"ת ירוחם פישל גדלי' הכהן ש"י **בראנשטיין**, מרת **גיטל מלכה** ובעלה הרה"ת **אברהם ישראל** ש"י **ביסטיצקי**, הרה"ת **שמואל מאיר** וזוג' מרת **נחמה** ש"י **סעמיועלס**, הרה"ת **יוסף יצחק** וזוג' מרת **מרים קיילא** ש"י **סעמיועלס**, וכל בני משפחתם שיחיו לברכה והצלחה בכל המצטרך בגשמיות וברוחניות, ולקבל פני משיח צדקנו תיכף ומיד ממש

המדור מוקדש לעילוי נשמת ר' יהודה ב"ר **צבי הירש** ע"ה **סטראל** - נפטר ביום כ"ז אלול

ולע"נ זוגתו **טשרנא גיטל** בת ר' **יעקב** ע"ה - נפטרה ביום ה' טבת

יה"ד שתיכף ומיד יקוים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלמה

נדבת בנם - יבלחט"א - הרה"ח **שמואל סטראל** ומשפ' שיחיו

תן דפיקה על השולחן שיביאו את משיח מיד!

האשה, בני-ישראל, היא אשה ומלכה של מלך מלכי המלכים הקב"ה, שאז צריך הבעל - המלך, להעמיד לה את כל צרכי' בתור מלכה ● לבני-ישראל יש את מלא הזכות לתבוע: מה זה הגלות הזו, מה זאת-אומרת שהבעל הלך למדינת הים בה-בשעה שהיתה חופה וקידושין ע"פ דת משה וישראל בין האשה (בני"י) והבעל (הקב"ה), ובנוסף לכך האשה נקי' וטהורה - ואם-כן, היתכן שהבעל הלך למדינת הים, היתכן שישנו גלות!?! ● ורק כיון שבני ישראל הם כאלו ענוים, שגדולים מהם אי אפשר להיות - לכן אינם תובעים זאת. אבל, כמה השיעור להיות עניו - תן דפיקה על השולחן ותגיד שיביאו את משיח תיכף ומיד! ● משיחת ש"פ בהעלותך ה'תשמ"א* - בלתי מוגה תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך" (* השיחה מובאת במלאת 30 שנה לאמירתה

ועוד: מה הפשט שהמדובר בסוף סוטה הוא רק בנוגע ליהודים, הלא מדובר שם גם על המצב שיהי' בעולם?

ב. והביאור בזה:

כל העולם נברא "בשביל ישראל שנקראו ראשית"⁴. אמנם, ישנם ענינים בעולם השייכים באופן ישיר לבני ישראל, ישנם ענינים בעולם השייכים בגלוי רק לגוים וישנם ענינים בעולם השייכים במשותף הן לבני ישראל והן לגוים.

ובזה מתבטא החילוק בין המדובר בסוף מס' סוטה למדובר במס' סנהדרין:

א. בנוגע לשאלה ששאלו¹ על הנכתב במכתב כללי (די"ג אייר תשמ"א²), אודות "המצב הרוחני והגשמי - בעולם כולו, בנוגע ליהודים ובנוגע ליהדות, הלא יציב בכלל וההולך ומתדרדר ר"ל", בהערה על המילים **בעולם כולו**: משא"כ המדובר בסוף סוטה: בעקבות משיחא כו' - שהוא בנוגע ליהודים.

ולכאורה - הקשו - מדוע לא מזכירים (במכתב) את הסימנים המובאים במס' סנהדרין³ אודות מצב הגוים בעולם בעקבתא דמשיחא, שהם ילחמו זה בזה כו'?

(1) בהערות התמימים ואנ"ש דמאריסטאון גליון רטו.

(2) נדפס בלקו"ש חכ"ב ע' 321.

(3) צז, א ואילך.

(4) רש"י בתחלת פירושו עה"ת. ועוד - נסמן בלקו"ש חי"ט ע' 192 הערה 48.

אייר (י"ג אייר⁷) באמצע ימי הספירה שיש להם שייכות עם מס' סוטה – כידוע המנהג שכ"ק מו"ח אדמו"ר גילה⁸ שבימי הספירה ילמדו מס' סוטה ויסיימוה עד חג השבועות, כשמסיימים לספור ספירת העומר].

ד. והנה, הטעם לזה שבמסכת סנהדרין מדובר אודות מצב העולם (בעקבתא דמשיחא) ואילו במסכת סוטה מדובר אודות מצב בני-ישראל:

סנהדרין ענינם – לתת הוראות ולפסוק איך על כל העולם להתנהג, לכן במס' סנהדרין מדובר אודות מצב העולם.

משא"כ הענין של סוטה לא שייך כלל אצל גוים, אלא רק אצל בני" – שהרי כדי שתהי' סוטה בהכרח שתהי' נשואה על ידי חופה וקידושין כדת משה וישראל, ובאם הי' הענין ד"ונסתרה"⁹ – היא הופכת לסוטה; לכן במס' סוטה מדובר אודות המצב אצל בני ישראל.

ה. הביאור בפרטיות בהשייכות של סוטה לבני-ישראל דוקא – כפי שזה ברוחניות הענינים:

הוזכר לעיל שכל הענין דסוטה שייך רק אצל בני", כיון שלאשה מוכרח שיהי' בעל שנישאה לו בחופה וקידושין ע"פ דת משה וישראל.

הענין של בעל ואשתו, איש ואשה, הוא – הקב"ה ובני ישראל, אשר משתלשל למטה בצורת איש ואשה (כמדובר בארוכה בשיר השירים), שביניהם הי' חופה וקידושין.

אמנם אח"כ יכול להיות הענין ד"כי תשטה אשתו"¹⁰, שאצל יהודי תכנס רוח שטות והוא יעבור עבירה, ש"אין אדם עובר עבירה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות"¹¹, אבל אח"כ

(8) "היום יום" ז' אייר.

(9) נשא ה, יג.

(10) שם, יב.

(11) סוטה ג, א (הובא ברש"י ע"ה). וראה באתי לגני התש"י פ"ג.

'יהרג ואל יפרוש'

[בנוגע ל"מיהו יהודי":] מה שרוצים לערבב יחד יהודים עם גוים, להבדיל – הרי זהו ענין שלא יתכן, ולא תועיל לזה שום הצבעה; שכן דבר זה הוא בטבעם של יהודים – שאינם מתערבים עם עמים אחרים, ואין ביכולת אף אחד לשנות זאת!

ענין זה אינו שייך לכנסת, אפילו אם כל אלו היושבים בכנסת יאמרו פה אחד שיהודים צריכים להתערב עם גוים – הם לא יוכלו לשנות זאת, כיון שיהודים לא מתערבים בגוים! ובפרט שזהו ענין שלא שייך אליהם כלל, אין זה ענינם לפסוק מי יכול להפוך ליהודי; הכנסת היא ענין של "חול", ואין בידם לומר מיהו יהודי, שזהו ענין הקשור לשולחן-ערוך.

אמרתי למישהו, שכאשר אדם נצרך לניתוח, הרי הוא שואל רופא האם עליו לערוך ניתוח או לא, ובידו של הרופא לענות לו על כך. אבל מי שאינו רופא, אין לו בכלל מה לומר בענין זה, כיון שאין לזה שום שייכות אליו.

היעלה על הדעת שהכנסת תבוא ותפסוק על חולה האם הוא זקוק לניתוח או לא? הם אינם יכולים לומר כלום בנידון, כיון שאין להם שייכות לכל הענין, ורק לרופא יש שייכות לזה; אמנם יתכנו חילוקי דעות בין שני רופאים, אבל אחד שאינו רופא כלל אין לו כלום מה לומר בנידון, ואם הוא אדם ישר הרי יודה בכך שאינו יכול לומר כלום בנידון, כי הוא איננו רופא.

היעלה על הדעת שהכנסת תפסוק כיצד על ה"פאנטום" לטוס או כיצד על הרובה לירות? יעמידו אותם למשפט צבאי, על כך שהם סיכנו את הבטחון של שניים וחצי מליון יהודים, כיון שזה כלל לא ענינם ואין ביכולתם בכלל לפסוק על השאלה הנידונה.

כך גם בענין הגיור: "גיור" הוא מושג הלכתי בלבד, שאין כדוגמתו בשום נושא אחר [ישנו ענין של "קאנווערזשאן" (המרה מדת לדת), להבדיל, אצל הגוים – אבל זהו ענין שונה לחלוטין מהמושג של גיור], "גיור" ישנו רק בהלכה.

מזה מובן, שמי יכול להביע דבר בנוגע לגיור, הרי זה דווקא אלו הקשורים עם השולחן-ערוך וההלכה; ה"כנסת" איננה קשורה עם שו"ע או הלכה, אלא היא ענין של "חול" שאין לו שום שייכות לשו"ע והלכה, ואם-כן אל להם לחוות דעה מה זה גיור ואיך צריך להתנהל גיור, זה לא ענינם.

ובפרט שבין מאה ועשרים חברי הכנסת ישנם ארבעה או חמשה גוים, שלהם יש את אותה זכות לחוות דעה כפי שיש שם לרב (באם הי' רב בכנסת)! גוים אלו אומרים את דעתם כיצד לפסוק מיהו יהודי ואת מי אפשר להכניס בתוך כלל ישראל!

[. . .] אלא מה, שכאשר הגיע לענין של גיור בדת ישראל, כאן נזכרים פתאום שזה לא מתנהל באופן "דמוקרטי", ובמילא יש לתקן שלא יהי' גיור כהלכה, שהרי צריכים לדאוג אודות המצפון (עם כל הביטויים היפים שהם משתמשים בהם) של האדם, ולכן הולכים לגוי (ומעמידים את הגוי באותה הדרגה עם הגדול שבישראל) ושואלים אותו מי יכול להכנס לארץ ישראל!

המשך השיחה בסוף עמוד 11

במס' סוטה מדובר אודות מצבם של בני ישראל בעקבתא דמשיחא, וכיון שכל העולם נברא בשביל ישראל, מדובר שם על ענינים שיהיו בעולם הקשורים באופן ישיר לבני", או על ענינים משותפים הקשורים הן לבני" והן לגוים.

ולדוגמא הענין שמובא שם⁵, אשר בזמן דעקבתא דמשיחא יהי' "היין ביוקר" – דבר הנוגע לבני ישראל באופן ישיר בנוגע ליין לקידוש ולהבדלה; אולם אין הכוונה שרק היין לקידוש ולהבדלה (הקשור לבני") יתייקר ולא כל שאר היינות שבעולם, אלא ודאי שכל היינות יהיו ביוקר, אך זה מובא במס' סוטה רק משום שזה נוגע לבני".

משא"כ במס' סנהדרין מדובר אודות מצב העולם, אשר כולל בתוכו גם את אותם ענינים השייכים בגלוי רק לגוים, וכן את הענינים המשותפים שישנם אצל הגוים ובני ישראל.

ג. עפ"ז יובן מה שהגמ' אומרת שם בסנהדרין⁶ בנוגע לסימנים דעקבתא דמשיחא, ש"אין לך קץ מגולה מזה", שם מדובר אודות הסימנים שיהיו אצל הגוים בעולם, שילחמו זה בזה, וזהו דבר הנראה בגלוי, "מגולה".

ובפרט כפי שרואים בגלוי איך זה מתקיים כעת, כיצד הם יורים והורגים אחד את השני (אלא שאת ההכנות לכך לא רואים בגלוי, אך את המעשה בפועל רואים בגלוי).

משא"כ הסימנים המובאים במס' סוטה הם ענינים הקשורים לבני" ביחס להקב"ה – דברים שאינם נראים בגלוי לעיני בשר, ולדוגמא הענין ד"בת קמה באמה כו" שמובא שם, וכיו"ב.

[וזוהי (גם) הסיבה לכך שבמכתב צויין דוקא לגמ' בסוטה, כיון שהוא נכתב בחודש

(5) מט, ריש ע"ב.

(6) צח, א.

(7) יום היארצייט של הו"ח ר' ישראל ארי' ליב ז"ל, אחיו של – יבלחט"א – כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א.

לימוד התורה ופרקי אבות

והמעשה הוא העיקר¹:

כיון שיום השבת שלאחרי זמן מתן תורה, פרשת נשא, דשנת אראנו נפלאות, הוא הזמן הכי מוכשר ומסוגל להתגלות ד"תורה חדשה מאתי תצא" – מובן שההוראה למעשה בפועל שהזמן גרמא היא בהכנה (מעין ודוגמא ומביאה בפועל ממש) לקיום היעוד "תורה חדשה מאתי תצא".

ובפשוטות – התחדשות והוספה בלימוד התורה מתוך חיות ותענוג עד שמחדש חידושים בתורה, הן בנוגע לעצמו, והן בנוגע להפעולה על הזולת, "העמידו תלמידים הרבה", כידוע ש"כל איש ישראל יכול לגלות תעלומות חכמה ולחדש שכל חדש בתורה, הן באגדות הן בנגלה הן בנסתר, כפי בחי' שורש נשמתו, ומחוייב בדבר"², כולל ובמיוחד – התחדשות והוספה בלימוד והפצת פנימיות התורה שנתגלתה בתורת החסידות, מעין ודוגמא ו"טעימה" מתורתו של משיח ("טועמי' חיים זכו"³), שלכן עי"ז מזרזים וממהרים ופועלים ביאת דוד מלכא משיחא⁴.

וכדאי ונכון ביותר שכאו"א יקבל על עצמו שנוסף על אמירת פרקי אבות ("מילי דחסידותא"⁵) בכל שבת משבתות הקיץ, יוסיף וילמד בעיון משנה אחת (לכל הפחות) עם הפירושים דמפרשי המשנה, כל חד לפום שיעורא דילי'.

ויה"ר שמהדיבור וקבלת החלטה טובה בהנ"ל נבוא תיכף ומיד להתגלות ד"תורה חדשה מאתי תצא", בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו,

ו"משה (ש"ק"בל תורה מסיני") ואהרן (שידליק המנורה בבית המקדש) עמהם", והבעש"ט וכל רבותינו נשיאינו עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר עמהם⁶, ביחד עם כל צדיקי ונשיאי ישראל וכל בני ישראל ("ועמך כולם צדיקים") בדורות שלפני-זה, ש"הקיצו ורננו שוכני עפר"⁷, ביחד עם כל בני ישראל שבדורנו זה, נשמות בגופים ללא הפסק בינתיים,

וכולם יחדיו שומעים ה"תורה חדשה (ש)מאתי תצא", בארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקודש, בהר הקודש, בבית המקדש ובקדש הקדשים – "מעל הכפורת אשר על ארון העדות מבין שני הכרובים"⁸.

ועוד והוא העיקר – תיכף ומיד, "מיד" ר"ת משה ישראל (הבעש"ט, שכשפוצו מעינותיו חוצה קא אתי מר) דוד מלכא משיחא, וכפשוטו ממש, באופן של ממשות, למטה מעשרה טפחים, ממש ממש.

(משיחת ש"פ נשא, י"ב סיון ה'תנש"א - מוגה)

- 1) אבות פ"א מי"ז (בגימט' טוב) - שלומדים בשבת זה.
- 2) תניא אגה"ק סכ"ו (קמה, א).
- 3) ראה לקו"ש ח"כ ע' 173. וש"נ.
- 4) אגה"ק דהבעש"ט - כש"ט בתחילתו.

- 5) ראה ב"ק ל, א.
- 6) ראה יומא ה, ב. תוד"ה אחד - פסחים קיד, סע"ב.
- 7) ישעי' כ, יט.
- 8) סיום וחותם פרשתנו.

מתגלה שהיהודי לא נטמא והוא טהור ונקי לגמרי¹² – שהרי כל ענין העבירה בא מצד הרוח שטות, ולא מצד היהודי עצמו, וכמ"ש בזהר¹³ "נפש כי תחטא¹⁴ – תוהא"?! אצל יהודי לא יכול להיות ענין של חטא, אלא שמצד שנכנסה בו רוח שטות – עבר עבירה בפועל.

וכיצד מגלים שהיהודי באמת טהור – ע"י שנותנים לו מ"מי המרים המאריים"¹⁵, אלו הם אלפי השנים שבני-ישראל נמצאים בגלות, יום אחר יום, שנה אחר שנה, מאות שנים אחרי מאות שנים ואלף שנים אחר אלף שנים של גלות! וזה מגלה שכל יהודי הוא טהור ונקי, עד שאפילו קל שבקלים מוכן ללכת במסירות-נפש כאשר זה נוגע לעצם השידוך שבינו להקב"ה¹⁶! יש לו הרי "בעל" – הקב"ה, אזי כשה נוגע לעצם הקשר שלו עם הבעל – הוא הולך על מסירות-נפש!

ורק מצד זה ש"אשר הרעותי" – שהקב"ה ברא את היצר-הרע¹⁷, יכולה להיות "הוה אמינא" הפוכה (מרצון הבורא).

ו. והנה, כיון שהקב"ה הוא ה"בעל" של בני-ישראל, עליו לתת להם הכל, "שארה כסותה ועונתה"¹⁸.

ובפרט שהיחוד דהקב"ה (איש) עם בני-ישראל (אשה) הוא יחוד כזה, שלא יכול להיפסק כלל – כיון שבמתן-תורה "כפה עליהם הר כגיגית"¹⁹, ועי"ז נפעל ש"להחליפם

12) ע"פ נשא שם, יד. שם, כח.

13) ח"ג יג, ריש ע"ב. טז, א. וראה ד"ה באתי לגני תשי"ג ס"ב.

14) ויקרא ד, ב.

15) נשא שם, כד. ועוד.

16) תניא פי"ח (כד, א). וראה לקו"ת שה"ש ה, ג. ד"ה באתי לגני שבהערות הקודמות. ועוד.

17) מיכה ד, ו. ברכות (לא, סע"ב ואילך) וסוכה (גב, ב) ופרש"י. וראה גם ב"ר פכ"ז, ד.

18) משפטים כא, י.

19) שבת פח, א.

באומה אחרת איני יכול²⁰, זוהי החופה והקידושין שבין בני-ישראל – דוקא – והקב"ה, ובמילא מוכרח הקב"ה לתת להם כל טוב.

וכמבואר באחרונים²¹, שלכאו' הרי בני-ישראל אמרו "נעשה ונשמע" ומדוע הוצרך להיות "כפה עליהם הר כגיגית"?

ומבארים, הגם שהקב"ה רצה שיהי' "להחליפם באומה אחרת איני יכול", אעפ"כ בית-דין של מעלה יכולים לבוא בטענות: היתכן, כיצד זה מסתדר ע"פ הלכה וע"פ תורה (הרי יש אפשרות לגרש את האשה)?! לכן "כפה עליהם הר כגיגית", הקב"ה אנס, כביכול, את בני-ישראל שהיו אז בגדר פנוי, והדין באונס הוא ש"לא יוכל לשלחה כל ימיו"²², ובמילא "להחליפם באומה אחרת איני יכול" – ע"פ דין תורה!...

אפילו אם בני עברו על חטא – אין להקב"ה ברירה, כביכול, ו"לא יוכל לשלחה כל ימיו"!

ובמילא, מוכרח הבעל (הקב"ה) להעמיד הכל לאשה (בני), "שארה כסותה" וכ"ש "עונתה", ובאופן ד"לא יגרע" – הוא צריך לוודא שלא יחסר אצלה אף ענין, שיהי' לה בני חיי ומזוני רויחי, וכולם רויחי, בתכלית השלימות.

ובפרט עוד שהאשה, בני, היא אשה ומלכה של מלך מלכי המלכים הקב"ה, שאז צריך הבעל – המלך, להעמיד לה את כל צרכי בתור מלכה, כהדין בהל' אישות²³, שהבעל צריך לתת לאשתו לפי ערך הנכסים שבידו –

20) רות רבה פתיחתא ג. וראה קידושין לו, א (שו"ת הרשב"א ח"א סקצ"ד). במדב"ר פ"ב, טו. ועוד.

21) תפארת ישראל (למהר"ל) פל"ב.

22) תצא כב, יא.

23) רמב"ם הל' אישות פי"ב הי"א. טושו"ע אהע"ז

ס"ט ס"ג.

והיות שכאן מדובר אודות מלך מלכי המלכים הקב"ה, מובן מה שעליו לתת למלכה שלו!

ז. ובפרט עוד שהאשה נקי' וטהורה כו', רק כיון ש"אשר הרעותי", מצד זה שהקב"ה ברא את היצה"ר, "שאור שבעיסה"²⁴ – לכן ישנה אפשרות שיהודי יעשה היפך רצונו.

האם יש לך (להקב"ה) טענות לבני-ישראל? אתה אשם בכך! הרי אתה בראת את היצר-הרע, וכפי שהגמ' אומרת²⁵ "ארבעה מתחרט עליהן הקב"ה שבראם כו' יצה"ר", "רצוננו לעשות רצונך ומי מעכב – שאור שבעיסה"²⁴, אתה עשית את ה"שאור" והכנסת א"י ב"עיסה"!

וא"כ מה יש לך טענות ("איזו וואָס האַסטו טענות")?!

ח. עפ"ז – שמשכת סוטה מדברת אודות היחס שבין בני-ישראל להקב"ה, שאף שלפעמים קורה אצלם "כי תשטה", והם עוברים על חטא, הרי זה רק מצד הרוח שטות שבהם ומצד היצה"ר שהקב"ה "שתל" בהם ("אריינגעשטעלט"), אך באמת הם נקיים וטהורים – יובן גם (הגירסא ב) סיום המסכת, שע"פ כמה גירסאות, סיום המסכת היא הברייתא של רבי פנחס בן יאיר:

"רבי פינחס בן יאיר אומר זהירות מביא כו", עד שזה מביא "לידי טהרה" וטהרה מביאה לידי תחיית המתים "ותחיית המתים בא ע"י אליהו הנביא ז"ל במהרה בימינו כו", שהוא מבשר בשו"ט עד לבשורת הגאולה.

ט. ענין זה קשור עם סיום המסכת גם לפי הגירסא שהסיום הוא בדברי רב יוסף: "לא תייתי עונה דאיכא אנא".

והביאור בזה:

אין ענוים גדולים יותר מאשר בני-ישראל,

(24) ברכות יז, א. ובפרש"י שם.

(25) סוכה שם.

(26) ע"פ ברכות יז, ב.

כנסת ישראל – והראי': מאז ומעולם הוצרכו בני-ישראל לתבוע בזרוע²⁶ שהקב"ה יתן להם הכל כיד המלך, כי ע"פ דין מגיע להם הכל, שהרי הקב"ה אנס אותם (כביכול), "כפה עליהם הר כגיגית", ואזי "לא יוכל לשלחה גו".

ועוד יותר – לבני-ישראל יש את מלא הזכות לתבוע: מה זה הגלות הזו ("וואָס איז דאָס פאַר אַ גלות"), מה זאת-אומרת שהבעל הלך למדינת הים²⁷ בה-בשעה שהיתה חופה וקידושין ע"פ דת משה וישראל בין האשה (בנ"י) והבעל (הקב"ה), ובנוסף לכך האשה נקי' וטהורה – ואם-כן, היתכן שהבעל הלך למדינת הים, היתכן שישנו גלות?!!

ואפילו אם יש חשש שהאשה עשתה משהו – הרי גם זה לא באשמתה, אלא הבעל אשם, כיון שהוא ברא את היצה"ר, והוא מתחרט על כך בכל יום!

ואם-כן, איזו הצדקה ישנה (לבעל, הקב"ה) להתנהג כך – שהוא הולך למדינת הים, ואת בני-ישראל שולח לגלות?!!

ורק כיון שבני ישראל הם כאלו ענוים, שגדולים מהם אי אפשר להיות – לכן אינם תובעים זאת!

אבל, כמה השיעור להיות עניו – תן דפיקה על השולחן ותגיד שיביאו את משיח תיכף ומיד!!

י. ע"פ המבואר לעיל תובן יותר הנקודה הנ"ל, שבמס' סוטה מדובר בנוגע לסימנים דעקבתא דמשיחא כפי שהם אצל בני".

דלכאורה עדיין צריכים להבין: אחד מהסימנים המובאים במס' סוטה⁵ על דרא דעקבתא דמשיחא הוא שה"מלכות תהפך למינות", שזה הרי קשור לכאור' רק עם (הגויים ב)עולם?

(27) ראה עתנית כ, א. סנהדרין קד, סע"א. איכ"ר פ"א,

ג. וראה זח"א ר"י, א. ח"ג כ, א. עה, א.

"כוס של ברכה"²⁰, שקשור עם הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, כפי שמצינו בגמרא²¹ בנוגע לכוס של ברכה בסיום הסעודה דלעתיד לבוא²²: "נותנין²³ לו לאברהם אבינו כוס של ברכה לברך, ואומר להן איני מברך וכו', אומר לו לדוד טול וברך, אומר להן אני אברך ולי נאה לברך, שנאמר²⁴ כוס ישועות אשר ובשם ה' אקרא", "כסא²⁵ דוד לעלמא דאתי מאתן ועשרין וחד לוגא מחזיק, שנאמר²⁶ כוסי רוי', בגימטריא הכי הוי"²⁷.

(משיחת ש"פ נשא, י"ב סיון ה'תשנ"א - מוגה)

בראש ההרים ונשא מגבעות ונהרו אליו כל הגוים" קאי על כוס של ברכה (וראה לקוטי לוי"צ לזח"ב ע' קלו ואילך).

(22) ומעין ודוגמא לזה בזמן הזה - סעודה שלישית דשבת (ראה לקו"ש הכ"א ע' 84 ואילך).

(23) פסחים קיט, ב.

(24) תהלים קטז, יג.

(25) יומא עו, א.

(26) תהלים כג, ה.

(27) ובהמשך לזה (לאחרי תפלת ערבית, הבדלה וחלוקת כוס של ברכה) - קידוש לבנה, "שהם עתידים להתחדש כמותה" (סנהדרין מב, א) בגאולה האמיתית והשלימה ע"י דוד מלכא משיחא; וסעודת מלוה מלכה - "סעודתא דדוד מלכא משיחא" (סידור הארז"ל במקומו. ועוד).

ב. וראה לקו"ת פרשתנו כו, סע"א ואילך).

(20) להעיר ש"יש אומרים שברהמ"ז טעונה כוס אפילו ביחיד" * (שו"ע אדה"ז או"ח ר"ס קפב), ועאכו"כ בשלשה שמזמנים יחד, ועאכו"כ בעשרה (ומעשרה ולמעלה אפילו אלף או ריבוא) שמזכירים השם ("נברך אלקינו") בברכת הזימון (שם סקצ"ב ס"ג).

(21) ובפרט ע"פ מ"ש בזהר (ח"ב קצ"א, רע"א) "אע"ג דנשים וקטנים פטורין מן המצוות ככוס דברכה הכל חייבין, ולבלב דידיעון למאן מברכין, ודא היא ונהרו אליו כל הגוים" - כמ"ש לפני" (קפט, סע"ב) שהפסוק (ישעי' ב, ב) "והיה באחרית הימים נכון יהי' הר בית ה'"

(* "אבל מנהג העולם שלא לברך על הכוס כלל ביחיד, ונסון מנהג זה ע"ד הקבלה" (שם).

(* אזלי ר"ל אותיות "קץ" - "באחרית הימים".

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורגנו שוכני עפר" והוא בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

להלן המשך השיחה מעמוד 13:

זוהי חרפה, בזיון וחילול שם ישראל – ששואלים אצל גוי מיהו יהודי! והבזיון גדול יותר – שאף אחד לא אומר כלום על-כך, ואין פוצה פה ומצפצף!

[. .] מישוה כתב לי שישנה אימרה חדשה בארץ ישראל: 'יהרג ואל יפרוש'...

הרי ישנו הדין ד'יהרג ואל יעבור', ועכשיו ישנה אימרה חדשה – 'יהרג ואל יפרוש'! שאלתי אותו: מה הכוונה בזה? וענה לי: מה אינך מבין – 'יהרג ואל יפרוש' הפירוש שמוכנים לעשות את כל הענינים, אפילו ליהרג, העיקר לא להפרד מהכסאות; כדי להאחז בכסאות מותר להעמיד שנים וחצי מליון יהודים בסכנה!

[. .] וזה כבר לאחרי שבני ישראל עברו כ"כ הרבה גזירות, שמדות וחרמים – שיזכו כבר לגאולה האמיתית והשלימה – ולאחרי כ"ז לוקחים יהודי ועושים לו ניתוח ושואלים אצל גוי כיצד לעשות את הניתוח!

בני ישראל הינם כבשה אחת בין שבעים זאבים והיא משתמרת, שזהו דווקא עי"ז שיהודים לא יתערבו בגוים.

(תרגום חפשי של קטעים משיחת ש"פ בהעלותך ה'תש"ל - בלתי מוגה)

וענין זה מודגש ביותר וביותר בשנה זו – שנת ה'תשנ"א, שסימנה מרומז בפסוק⁷ **"תנשא מלכותו"** (דקאי על דוד ושלמה⁸, שמלך המשיח הוא מזרעו⁹) בכל העולם כולו, והר"ת שלה "הי' תהי' שנת **אראנו נפלאות**", "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות"¹⁰ – מתחיל מה'נפלאות" שכבר ראו (נוסף על אלה שיראו בעתיד, "אראנו") בפועל ובגלוי לעיני כל העמים בשנה זו, שבהם **נתקיימו** דברי הילקוט שמעוני¹¹: "שנה שמלך המשיח נגלה בו כל מלכי אומות העולם מתגרים זה בזה, מלך פרס כו' מלך ערבי כו', ואומר להם (הקב"ה לישראל) בני אל תתיראו, כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם. . הגיע זמן גאולתכם", ומאז (ובפרט בחודש ניסן, חודש הגאולה) עומדים כבר "בשעה שמלך המשיח בא ("הנה זה בא"). . ומשמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם".

ובפרט בעמדנו בזמן מ"ת וימי התשלומין שלו, כדאיתא בספרים¹² בהרמז במארז¹³ "הכל מודים בעצרת **דבעינן** נמי לכם", ש"עצרת. . הוא זמן המוכשר לעת רצון להתפלל לקרב קץ הגאולה. . דבעינן לשון אם תבעינן בעו, והוא לשון תפלה ובקשה, **נמי לכם** גימטריא¹⁴ קץ, היינו, שאז זמן המוכשר להתפלל שיתקרב קץ הגאולה", "קץ הימים" וקץ הימין¹⁵, ובעמדנו בשבת **שלאחרי** ה"קץ" דעצרת, שבת פרשת נשא, "נשא" (ר"ת שנת אראנו נפלאות) שב"תנשא" – ה"ז הזמן הכי מוכשר להחידוש ד"תורה חדשה מאתי תצא", ו"השמים החדשים והארץ החדשה אשר אני עושה" – לא רק בלשון עתיד אלא בלשון הווה, ועד שברגע שלאח"ז נעשה כבר בלשון עבר, כיון ש"הנה זה בא", וכבר בא.

[והדגשה יתירה בענין זה – בעריכת התוועדות¹⁶ מיוחדת (שלא ע"ד הרגיל) דכו"כ מישראל בזמן "רעוא דרעוין", השייך ביותר לגאולה האמיתית והשלימה¹⁷ (כנ"ל סי"ב^{17*}), ובאופן של סעודה ממש, ובברכת המזון¹⁸ (אפילו על אכילה שאין בה שיעור שביעה¹⁹) על

- 7) בלק כד, ז.
- 8) פרש"י עה"פ.
- 9) סהמ"צ להרמב"ם מ"ל"ת סב. פיה"מ ר"פ חלק יסוד ה"יב. אגרת תימן.
- 10) מיכה ז, טו.
- 11) ישע"י רמז תצט.
- 12) ספר מאמר מרדכי עמ"ס פסחים להרה"צ כו' הר"ר מרדכי מנדבורנא (סיגט, תר"ס).
- 13) פסחים סח, ב.
- 14) א' מאופני הלימוד בתורה, כפי שמצינו בדיון נזירות **שבפרשתנו** ש"סתם נזירות ל' יום. . אמר קרא קדוש יהי, יהי' **בגימטריא** תלתין הוו" (נזיר ה, א).
- 15) ראה אוה"ת ר"פ מקץ. ויש"נ.
- 16) כידוע ה"פתקא אשר משמי שמיא נחיתא" בגודל מעלתה של התוועדות חסידית, שבכחה לפעול יותר מפעולתו של מלאך מיכאל שרם של ישראל (אג"ק אדמו"ר מהורי"צ ח"ג ע' תיג).

17) ולהעיר מהשייכות למזמור צדי"ק בתהלים (המזמור דשנה זו), שסימונו וחותמו "יהי נועם גו' ומעשה ידינו כוננהו" (שתוכנו השראת השכינה במשכן, ועד לתכלית השלימות שבה בביהמ"ק

השלישי - ש"נועים" ה"רע התענוג (רעוא דרעוין), שאין למעלה ממנו, ונמשך וחודר עד למטה ב"מעשה דינו".

17* (17) **הערת המו"ל**: בסה"ש תנשא"א ח"ב ע' 4-593.

18) לאחר הקדמת ניגוני רבותינו נשיאינו (נשיאי תורת החסידות שעל ידי הפצתה חוצה קא אתי מר דא מלכא משיחא) – הבעש"ט, המגיד, אדמו"ר הזקן, אדמו"ר האמצעי, הצמח-צדק*, אדמו"ר מהר"ש, אדמו"ר מהורש"ב וכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו** – תשעה*** ניגונים שבהם מסיימים קץ הגלות, ובאים לניגון העשירי, שירה העשירית דמלך המשיח.

19) עינינו בברכת כהנים **שבפרשתנו** (ו, כו) "ישא ה' פניו אליך", "וכי לא אשא פנים לישראל שכתבתי להם בתורה ואכלת ושבעת וברכת את ה' אלקיך, והם מדקדקים על עצמם עד כזית ועד כביצה" (ברכות כ,

(* שב' שמותיו - "צמח" ו"צדק" (בגימטריא מנחם מענדל) הם שמותיו של המלך המשיח.

(** שב' שמותיו - "יוסף" ו"צחק" – קשורים עם הגאולה.

(*** ששת הניגונים של נשיאי חב"ד, מאדמו"ר הזקן עד אדמו"ר מהורי"צ, וניגון שלש תנועות (דהבעש"ט, המגיד ואדמו"ר הזקן) שנחשב לג' ניגונים (המו"ל).

והביאור בזה:

רש"י מפרש²⁸ שהכוונה "מלכות תהפך למינות" היא: "המלכות השולטת על רוב העולם תהא למינות נמשכים אחר טעות שלו ותלמידיו נקראו מינים", כלומר, שימשכו אחרי הטעות של "אותו האיש", שתלמידיו נקראים מינים.

ועפ"ז תתישב שאלה שניתן לשאול על הגמ' בענין "מלכות תהפך למינות": הרי כל המלכויות שבעולם, גם בדורות שלפנינו, היו מינים ועובדי עבודה זרה, ואם-כן, מהו הסימן בזה שדוקא בעקבתא דמשיחא "מלכות תהפך למינות"?

והביאור בזה: לא מדובר כאן אודות סתם מינים או סתם עובדי ע"ז, אלא מדובר על מינות של תלמידי "אותו האיש", שנצרות היא ענין של ע"ז כפי שהרמב"ם כותב²⁹.

ומכך מובן שהמינות הנמשכת מ"אותו האיש" ומתלמידיו היא גרועה יותר מכל שאר המינות אצל הגוים, וכפי שראו בפועל, שדוקא בגלל מה שאירע עם "אותו האיש" לפני אלפי שנים – סבלו בני ישראל מתלמידי צרות במשך הדורות, ענינים של עלילות דם וכו', שזה הגיע דוקא מתלמידי "אותו האיש" ולא מישמעאל וכו'.

והטעם לזה – מאחר שהוא ה' יהודי, לכן על-ידו הגיעו הצרות הכי גדולות לבני ישראל במשך זמן הגלות ר"ל.

28) ראה גליון הש"ס שם (מרש"י דפוס אמשטרדם).

29) ה"ל ע"ז פ"ט ה"ד. פיה"מ (הוצאת קאפאח) לע"ז פ"א מ"ג.

[אך היהודים לא צריכים להתפעל מהנוצרים הצועקים שיש למסור חלק מירושלים לידי הערבים, שהרי מה זה עסקך (של הנוצרי) מה שנעשה בירושלים השייכת ליהודים! מה אתה מתערב ואומר שיש לחלק את ירושלים וכו'?! מה אתה דואג כיצד לפרש את הפסוק בתורה³⁰ "שן תחת שן עין תחת עין"?!]

ומזה מובן, שגם הסימן ד"מלכות תהפך למינות" המובא במס' סוטה – קשור עם בני", ולכן הוא כתוב במס' סוטה.

יא. ע"פ הנ"ל יובן החילוק בין מס' סנהדרין למס' סוטה, שבמס' סנהדרין מדובר אודות מצב העולם, ובמס' סוטה מדובר אודות מצבם של בני ישראל.

והיות שמשיח יפעל הן בעולם והן בבני ישראל – לכן כאשר מדובר על הסימנים של דרא דעקבתא דמשיחא, אזי במס' סנהדרין שבה מדובר על מצב העולם – הוא מונה את הסימנים שיהיו בדרא דעקבתא דמשיחא **בעולם**, ואילו במס' סוטה שבה מדובר על מצבם של בני" – הוא מונה את הסימנים שיהיו בדרא דעקבתא דמשיחא אצל בני".

והטעם לזה שבמכתב צויין דוקא לגמרא בסוטה הוא כאמור: כיון שהמכתב נכתב בימי הספירה שבהם לומדים את מס' סוטה, ובמילא מובן, שימים אלה (ימי הספירה) יש להם שייכות מיוחדת עם מס' סוטה. ■

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ג הרה"ח ר' **חיים משה יהודה** בה"ר **ירמיהו הכהן ולאה** ע"ה **בלוי**

מו"ל כת"י הראשונים, רב בית כנסת ומנהיג רוחני במשך יובל שנים, וזיכה אלפים במצוות תפילין ומוזזה נפטר ג' אייר ה'תשס"ג, לסדר "אמור אל הכהנים"

ולע"ז וזגת הרבנית **חנה חי' הנה** בת ר' **מאיר שמריהו ורחל** – נפטרה י"ג כסלו ה'תשמ"ג

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה

אהבתו של אהרן הכהן שבדורנו לכל בני ישראל

ובכל זה מתוסף הדגשה בדורות האחרונים, בעקבתא ועקבתא דעקבתא דמשיחא ובפרט בדורנו זה, דור האחרון דגלות:

אע"פ ש"אכשור דרי"מ (בתמי), ובפרט בעקבתא דעקבתא דמשיחא כמבואר בחותם מסכת סוטה, שגם המעלות דדור זה באים כהמשך להדורות שלפני זה, ומקבלים את כל הכחות ואת ריבוי העבודה בתורה ומצות מהדורות שקדמו, עד שה"הדלקה" דה"נרות" דדור זה באה כתוצאה מהעבודה והדרכה דהדור שלפני זה וכו' – אבל הכח ע"ז ישנו, שמיד אח"כ – תהי' "שלהבת עולה מאלי".

ואדרבה: דוקא העקב שברגל, הדור הכי אחרון, יש בכחו להיות "עולה מאלי" ולהעלות את כל הדורות שלפני זה, ע"ז שהדור האחרון דהגלות נעשה הדור הראשון דהגאולה – הגאולה לכל בני ישראל במשך כל הדורות!

ובפרט שהרועה² אהרן הכהן שבדורנו – כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – הראה בגלוי את אהבתו לכל בני ישראל, כולל – "אוהב את הבריות ומקרנן לתורה", ע"י פעולותיו הרבות בהפצת היהדות והפצת המעיינות חוצה [ובפרט ע"פ הידוע³ שבדורנו זה כבר אינם ע"ה כבדורות הראשונים, כיון שכיום יש לכל יהודי שייכות וידיעה בתורה (עכ"פ בתורה שבכתב, שבה יוצאים ידי-חובה אפילו כאשר לא ידע מאי קאמר⁴)],

ובמיוחד – ע"י ה"קול קורא" שלו ד"לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה⁵, וההכרזה⁶ שצריכים רק "לצחצח את הכפתורים", ואח"כ ההודעה שכבר סיימו גם את זה, וצריך רק להיות "עמדו הכן כולכם"⁷ ללכת לקבל את פני משיח צדקנו בגאולה האמיתית והשלימה.

ולכן – הרי זה צריך להוסיף עוד יותר חיות ושמחה בסיום העבודה דההכנה באופן ד"עמדו הכן כולכם" להגאולה, ובפרט – ע"י הוספה ב"נר מצוה ותורה אור" ובאופן שזה יגיע ויאיר בכל הסביבה, עד – בכל העולם כולו.

(משיחת ש"פ בהעלותך, י"ט סיון ה'תנש"א – מוגה, תרגום מאידית)

(1) יבמות לט, ב. וש"נ.
 (2) שכן נקרא אהרן במקרא מפורש "שלושת הרועים" (זכרי' יא, ח. וראה תענית ט, סע"א).
 (3) ראה תו"א מקץ מא, א. סה"מ תקס"ח ח"ב ס"ע תרמט ואילך.
 (4) שו"ע אדה"ז חאו"ח ס"נ. הל' ת"ת שלו פ"ב סי"ב-ג.
 (5) נדפסו באגרות קודש שלו ח"ה ע' שסא ואילך. שעז ואילך. תח ואילך. ח"ו ע' תל ואילך.
 (6) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.
 (7) ראה אגרות קודש אדמו"ר מהוריי"צ ח"ד ע' רעט. "היום יום" טו טבת. ובכ"מ.

גם הקב"ה עייף כבר מהגלות...

ויה"ר שיקויים בפועל ה"בעל הבית דוחק" – שהקב"ה דוחק את הקץ, "קץ הימין" של הגאולה האמיתית והשלימה, שכן, כשם שבנ"י עייפים מהגלות, כך הקב"ה (כביכול) לא יכול לסבול יותר את הגלות, שהרי "עמו אנכי בצרה"², שכינתא בגלותא³!...

שזה נותן לבנ"י יתר-חיזוק ב"אחכה לו בכל יום שיבוא", בידיעה ש"בעל הבית דוחק", והוא לבטח ידחוק את הקץ עכשיו ממש, אחת ולתמיד, ויבטל תיכף את ההעלמות והסתרים אשר נעשו רק כדי לגלות בבנ"י את העבודה של "שלהבת עולה מאלי".

ובפרט בנוגע לבנ"י בדורנו זה, לאחרי מה שעברנו דור זה האחרון (לא תקום פעמיים כו'), כבר עשו הכל בפועל ממש, ונתגלה כבר איך שכל יהודי ה"ה" "שלהבת עולה מאלי", ולכל יהודי ישנה הזכות – לא רק באופן של היתר, אלא גם – לתבוע את הגאולה, שהקב"ה ידחוק את הקץ, ויביא את הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, דוקא – תיכף ומיד ממש.

(משיחת ש"פ בהעלותך, ט"ז סיון ה'תש"נ – מוגה, תרגום מאידית)

(3) ראה מגילה כט, א.

(1) דניאל בסופר.

(2) תהלים צא, טו.

עומדים כבר "בשעה שמלך המשיח בא"

ובכל זה ניתוסף עילוי מיוחד והדגשה מיוחדת בשבת שלאחרי מ"ת, שבת פרשת נשא, **בשנה זו:**

ובהקדים המדובר כמ"פ שע"פ כל הסימנים שבדברי חז"ל אודות אחרית הימים (נוסף על ההודעה הכללית בזמן הגמרא ש"כלו כל הקיצין"¹), דורנו זה הוא דור האחרון של הגלות ודור הראשון של הגאולה, כפי שהעיד כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו – בקשר ובשייכות להכרזתו הידועה "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה"² – שבימינו (לפני עשרות שנים) סיימו כל עניני העבודה, וצריכים רק "לצחצח הכפתורים"³ ולעמוד הכן לקבלת פני משיח צדקנו⁴, ועאכו"כ לאחרי ריבוי העבודה דהפצת התורה והיהדות והמעיינות חוצה מאז ועד עתה, כולל ובמיוחד השלימות דארבעים שנה (לאחרי הסתלקותו) ש"קאי איניש אדעתי דרבי"⁵, "לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע"⁶ – בודאי ובודאי שסיימו גם "לצחצח הכפתורים", ועומדים הכן לקבלת פני משיח צדקנו.

(3) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

(1) סנהדרין צז, ב.

(4) ראה "היום יום" ט"ו טבת. ובכ"מ.

(2) "קול קורא" בהקריאה והקדושה דשנת תש"א-ג.

(5) ע"ז ה, רע"ב.

(6) אג"ק שלו ח"ה ע' שסא ואילך. שעז ואילך. תח ואילך.

(6) תבוא כט, ג.

ח"ו ע' תל ואילך). ועוד.